

Lipót Szalvátor királyi herceget pedig, amikor néhány héttel ezelőtt Szerajevóban járt, rávették a hivatalos körök, hogy az Európában szállóban vegyen lakást, amely tudvalevően Jeftanovicsé. Sőt már most e vakmerő és veszedelmes agitátor életében elneveztek egy szerajevói utcát Jeftanovics Glisa Ulicának.

Arról, hogy vasárnap és hétfőn kik rendezték Szerajevóban azt a rombolást, amelynek száz és száz szerb kereskedés és ház esett áldozatul, igen ellentétes hírek kerültek a lapokba. Az egyik Budapesten megjelenő estilap azt írta szerajevói jelentés alapján, hogy a milliós károkat okozó tüntetés a

csőcselék műve volt és abban csavargó, cigányok és hasonló elemek vettek részt. Az illető újságnak e közlése igen nagy fölháborodást keltett Szerajevóban.

A valóság ugyanis az, hogy a rombolásban Szerajevó lakosságának minden társadalmi rétege képviselve volt. Részt vettek benne a legelőkelőbb és a legegyszerűbb emberek, akiket a borzalmas merénylet mérhetetlenül elkeserített. A hatóságok és újságok is megállapították, hogy rombolás történt és nem fosztogatás. A tüntetők az ezreket érő ékszereket is csupán összetörték, de el nem vitték.

Eltemették

Gerliczy Ferenc bárót.

(Saját tudósítónktól.) Nagy gyászpompával temették el ma délután félháromkor a deszki földesurat: Gerliczy Ferenc bárót. A deszki templom körül már délben egy órákor életveszélyes tolongás volt. Az egész falu népe elment, hogy megnézze a temetést. De a jó deszkieknek ez a kívánsága csak részben teljesült, mert a templom köré korlátozottak és a templomba, meg a parkba csak a vendégeknek volt szabad belépni.

A templom belsejébe volt felravatalozva a koporsó, melyen az özvegy fehér koszorúja volt elhelyezve. A koporsó oldalánál két hatalmas koszorú állott a következő felirásokkal: Gerliczy Ferenc báró emlékének — A magyar országgyűlés képviselőháza. Szeged szab. kir. város — országgyűlési képviselőjének. A fekete drapériával bevont falak mellett még hetven koszorú volt. A koporsó felett hatalmas kandeláber égett, a ravatalt pedig ötsoros gyertya-láng vette körül.

Negyed háromkor vonult be a templomba a részvevő közönség. A képviselőházat és a nemzeti munkapártot Tallián Béla báró volt földművelésügyi miniszter és Rónay Jenő nyugalmazott főispán, országgyűlési képviselő képviselték. A város részéről Citricis Lajos dr. főispán, Bokor Pál helyettes polgármester, Sömogyi Szilveszter dr. főkapitány, Gaál Endre dr. kultúr tanácsos jelentek meg a temetésen. A koporsó közelében a család helyezkedett el, a fekete posztóval bevont padokban pedig a gyászoló közönség.

A szegedi munkapártot a temetésen Rósa Izso dr. vezetésével egy küldöttség képviselte, melynek tagjai voltak: Gál Kálmán, Wagner Gusztáv, Hauser Rezső Sándor, Lendvai Sándor, Köhegyi Lajos dr., Uray Zoltán, Turcsányi Imre dr. és Tóth Péter. A szegedi vörös kereszt egyesület részéről megjelentek: lovag Worzikovszky Károlyné elnöknő, Vészics Lajosné, Szmolényi Nándorné és Rósa Andor dr. ügyész. Megjelentek a szegedi gazdasági egyesület összes tagjai, továbbá a feketeszéli gazdák kör tagjai és a lengyel kápolnai gazdák. A szegedi ügyészi kart Szász Zoltán dr. főügyész és Harsányi Elemér vezető ügyész képviselték. Mihálovics István törökkanizsai főszolgabíró szintén megjelent a részvevők között; továbbá ott voltak: Kelemen Béla országgyűlési képviselő, Reök Iván országgyűlési képviselő, Delimanics Lajos torontál-megyei főispán és Jankó Ágoston dr. udvari tanácsos alispán.

A deszki képviselőtestület teljes számban elment a temetésre Jankovics Béla

jegyző, Todorcsk Lajos községi bíró és Jancsik Jégimír kisbíró vezetésével.

A gyászszerartás félhárom után néhány perccel vette kezdetét. Széchenyi Miklós nagyváradi püspök végezte a gyászszerartást, aki délelőtt Brém Lőrinc titkár kíséretében autón érkezett Deszkre. A gyászszerartásnál segédkeztek Bóvrik Sándor szőregi esperes-plébános, a szegedi belvárosi plébániáról Henny Ferenc dr. káplán és Németh József lelkész. A szegedi dalárda fent a templomban elénekelte a circum dederumot kezdetű gyászdalt, majd a püspök a szerartás után beszántelte a koporsót. Gyászbeszédet csak a szegedi katolikus kör részéről mondott Lippay György dr. tanár. Beszédét, a melyet a részvevő közönség meghatóan hallgatott, itt közöljük:

— Mélyen Tisztelt Gyászoló Gyűlékezet! A szív, mely sebzetlen, könnyen talál szavakat érzelmeinek kifejezésére; de az a szív, amelyet a fájdalmak törei jártak át, megindultságában alig talál formát szenvedéseinek vázolására. A fájdalom lezárja a különben beszédre ajkakat és némává varázsolja még a leghangosabbat is. Nekünk is inkább sirnunk kellene és gyászolnunk szüntelen, mert elvesztettük lelkes vezérünket, de mégis erő kell venni magamon, hogy megmondjam Önöknek, miért volt vezérünk ez a drága halott s mit veszített el benne társadalmunk és a Szegedi Katolikus Kör.

— A legmélyebb vallásos lélek volt ő, meggyőződésénél, családi tradíciójánál fogva katolikusok vezérének való. Lelke mélyen hitt, de mélyen szeretett is, nemcsak hitbeli sorscsait, hanem az evangéliumi tanok szerint testvérként szerette s felkarolta többi embertársát is. Vallásossága az értelem, érzelem és kedély mélységéből fakadt és belehelyezkedve korába, annak műveltségébe és szükségleteibe, belevitte oda magával lelki leg átélte hitét és jelszökezt a „laboremus“-t hirdetve, saját példájával tanította az embereket arra a nagy igazságra, hogy „fides victoria nostra“. Ennek az élő, tevékeny hitnek birtokában, összes gondjaival, összes vágyaival csak az Isten felé fordult s soha nem botránkozott meg az élet keresztjein, megpróbáltatásain, amelyek pedig bőven felkelték. Lelke ezért olyan volt, mint a hegyek és fenyvesek levegője: tiszta s belőle fakadt emberi kiválóságának minden tulajdona: erő, jóindulat, szeretet, barátság, kitartás, önzetlenség és önzetlenség. Önzetlensége példátlan volt a szó legmemesabb értelmében, aki mindig csak másokért dolgozott, saját érdekét nemcsak hogy nem kereste, de másokéval szemben elmellőzte. Nagy jellem ez a mai utilitárisztikus korban s mindezekért még a halála sem jutott ki neki legtöbb esetben osztályrészül s nem egyszer azok hánytak rá legjobban sarat, kiket ő fölemelt, támogatott.

— Kisebb-lelkeket ez egészen a kétségbe sodort volna, de őt is megviselte lelkileg s testi betegségének, korai elhunytának is nem utolsó oka ez.

— De még az emberek halátlansága mellett sem veszítette el hitét Istenben, mert eltemette őt a katolicizmus, amely drága ha-

lottunkban még ilyenek után sem volt száraz tudás, hanem tűz, szellem és élet; s mert ő égett, gyújtott is és lelkünk szavára mindig szívesen fogott tüzet; készséggel indultunk meleg, lelkes szíve után, mert láttuk benne az erős hitet s a boldogító reményt.

— Csak láttuk, mert már nem láthatjuk: leigázta erős akaratát, megtörte nemes szívét a halál!

— De mi még sem válunk el tőle, mert lelkünk fűzött össze bennünket s Kölcsey azt tanítja, hogy az a lánc, mely lelkeket fűz egygyé, csak akkor pattan el, midőn szeretet, barátság, erőny elsüllyednek, ezek pedig tiszta kebelben nem süllyednek el. Nem úgy gondolunk ezért tehát mi halottunkra, mint örökre elveszett, elporladt, megsemmisült lényre, hanem ha az egyiptomi és assyri pogányok rá tudták vésni mumiákra a tulvilág hitét, akkor mi keresztények is ki tudjuk fejezni s át is tudjuk érezni azt a felémelő reményt, hogy ez a drága atya, hiteves és ember, kit a koporsóban gyászolunk, jutalmat talál majd a tulvilágban és boldogságot, ahova előbb-utóbb mi is követjük s vele a régi szeretetben, ragaszkodásban tovább élünk.

— Ugy legyen!

A gyászbeszéd után a koporsót leemelték a ravatáról és a templom alatti kriptában helyezték el. Itt pihen már a báró apja is és Gerliczy Ferenc Szeged első kerületének volt országgyűlési képviselője is itt tért örök nyugalomra.

HIREK

0000

Paula és a kozmetikus

— Egy szép arc: huszezer korona. —

(Saját tudósítónktól.) Angliában vagy Amerikában kerülnek csak olyanfajta jogesetek a bíróság salamoni döntése alá, mint a minőben most kell itélkeznie a budapesti törvényszéknek. Az érdekes pör tárgya egy szép női arc, amelyet egy kozmetikus doktor csúfított el. Egy varróleányt, Horovitz Paula kisasszonyt érte az a malőr, hogy szépségápoló laboratóriumában tették tönkre arca friss szépségét és a szegény, kis varróleány most huszezer koronát kér a szépségért az orvostól.

Horovitz Paula valami jelentéktelen dologban fordult a kozmetikushoz. Apró, kis szőresomó zavarta meg az arca harmóniáját; a kozmetikus kétszáz koronát kért az eltüntetésért és a varróleány belement a dologba. Megkezdődött a gyógyítás, az orvos Röntgen-kurával kezelte a lányt egy darabig, amíg egyszerre csak Horovitz Paula furcsa változást vett észre az arcán. Apró foltok, aztán nagyobb, vöröses-szinű kiütések támadtak rajta, mindig több és több, míg aztán alattuk egészen eltűnt az arc szépsége, a vonalak nemessége, a teint finomsága és olyan lett az arca, mintha gyilkos betegség szántott volna végig rajta. Horovitz Paula kétségbe volt esve és amikor látta, hogy a kiütések nem mulnak el, sőt nem is lehet rajtuk segíteni, bepörölte az orvost. Keserűen panaszkodik el keresetében, hogy ő, aki azelőtt „feltűnő szép“ volt, ilyen arccal férjhez nem mehet, hogy megrendelői is elmaradtak tőle, mert azt hiszik, hogy valami ragályos baja van, sőt ez a csapás lelkileg is tönkretette.

Az orvos, akit a kereset rosszhiszeműséggel is megvádol, azzal védekezik, hogy a varróleány nem várta be a hosszadalmas Röntgen-kura végét. Egyszerre csak elma-